

РЕШЕНИЕ

№ 7018

гр. София, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 26.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **7506** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно- осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Омакс Груп“ ООД, ЕИК-[ЕИК], чрез адв. Б. З. срещу Решение №ПИ-279/21.07.2022 г. на директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. /ТД на НАП- С./, с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Разпореждане изх. № С220022-137-0007120/24.06.2022 г. и Разпореждане с изх. №С220022-035-0274028/27.06.2022 г., издадени от Н. М. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С., в частта, в която не е уважено възражение за изтекла погасителна давност относно публични вземания по изпълнително дело № 22120000444/2012 г.

Релевират се доводи за незаконосъобразност на оспореното решение, поради противоречието му с материалния закон- чл.173, ал.1 предл. първо ДОПК. Твърди се, че давността по отношение на публичните задължения на дружеството- жалбоподател не е спряна с трите постановления за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ от 11.04.2016 г., тъй като самото им издаване не е достатъчно, за да е налице хипотезата на чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК. Осъществяване на сукцесивния фактически състав по обезпечаване на вземанията включва: избор на годен предмет на обезпечението-секвестрируемо имущество, собственост на длъжника; връчване на ПНОМ на органа отговорен за изпълнението на обезпечителната мярка; отразяване /вписване в съответните регистри на забраната длъжникът- собственик да се разпорежда с имуществото си. Изтъква се, че в случая нито една от обезпечителните мерки,

посочени в трите ПНОМ от 11.04.2016 г. не е действително наложена по смисъла на чл.172, ал.1, т.5 ДОПК и не е породила посочената в диспозиция на разпоредбата правна последица- спиране на погасителната давност. Изведен е извод, че тъй като не са се осъществили факти, обуславящи спирането и/или прекъсването на погасителната давност, то неправилно искането е оставено без уважение. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорваното решение и потвърдените със същото разпореждания, като преписката се върне на публичния изпълнител със задължителни указания за уважаване на искането на „Омакс Груп“ ООД и за отписване по давност на публичните задължения на дружеството.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалните си представители поддържа жалбата и моли съда да я уважи, като подробни съображения са изложени в писмено становище. В хода по същество се сочи, че от доказателствата по делото е видно, че жалбоподателят не е имал открити банкови сметки и не е съществувало имущество, върху което запорът да бъде наложен, т.е. ПНОМ не са породили правни действия по отношение на погасителната давност. Твърди се, че при съпоставка между мотивите на постановлението за налагане на запор върху МПС и диспозицията на разпореждането, е налице идентичност относно 36 от всички 174 публични задължения, предмет на искането за отписване поради давност, поради което ПНОМ е породило действие само за тези 36 задължения. Претендират се разноски, съгласно списък.

Ответникът- директор на ТД на НАП- С., чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата, придържайки се към мотивите, изложени в обжалваното решение. Претендира присъждане на разноски, съгласно списък и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

В ТД на НАП С. е образувано Изпълнително дело /ИД/ №22120000444/2012г. срещу жалбоподателя „Омакс Груп“ ООД, за принудително събиране на публични държавни вземания в размер на 3 879,24 лв. към 31.01.2012г.

На 11.04.2016 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. №С160022-022-0003896/11.04.2016 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор на МПС, собственост на задълженото лице. В същото е посочено, че е взето предвид, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане в размер 288 148.30 лева, в това число лихва- 182 180.15 лв., главница- 105 968.15 лв. на „Омакс Груп“ ООД. Изпратено е Запорно съобщение /ЗС/ до Столична дирекция на вътрешните работи с изх. №С160022-122-0000742/11.04.2016 г. От ПП КАТ- СДВР е получен отговор от 14.04.2016 г., с който уведомява ТД на НАП С., че на 14.04.2016 г. на превозното средство е наложен запор.

На 11.04.2016 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. №С160022-022-0003848/11.04.2016 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в: 1. Българо- американска кредитна банка АД за сумата от 288 148,30 лв., ТИ БИ АЙ Б. ЕАД за сумата от 288 148,30 лв., У. [улица],30 лв.,

ЦЕНТРАЛНА КООПЕРАТИВНА БАНКА за сумата от 288 148,30 лв., БЪЛГАРСКА БАНКА ЗА РАЗВИТИЕ АД за сумата от 288 148,30 лв., ТБ А. Б. БЪЛГАРИЯ АД за сумата от 288 148,30 лв., Т. за сумата от 288 148,30 лв., Търговска банка В. ЕАД за сумата от 288 148,30 лв., И. А. Б. АД за сумата от 288 148,30 лв., Б. П. за сумата от 288 148,30 лв., С. ЖЕНЕРАЛ Е. за сумата от 288 148,30 лв., ТЕ Д. З. Б.- кл.С. за сумата от 288 148,30лв., ОБЩИНСКА БАНКА за сумата от 288 148,30лв., ИНГ Б. за сумата от 288 148,30 лв., Р. за сумата от 288 148,30 лв., ИШБАНК Г.- кл.С. за сумата от 288 148,30 лв., П. Е. за сумата от 288 148,30 лв., П. за сумата от 288 148,30 лв., С. за сумата от 288 148,30 лв., ТБ Т. Б. АД за сумата от 288 148,30 лв. 2. Запор върху налични и постъпващи суми по: банкова сметка [банкова сметка], находяща се в ТБ ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА BIC FINVBGSF за сумата от 288148.30 лв.; банкова сметка [банкова сметка], находяща се в ТБ ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА BIC FINVBGSF за сумата от 288148.30 лв.; банкова сметка [банкова сметка], находяща се в ТБ ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА BIC UBBSBGSF за сумата от 288148.30 лв.;банкова сметка [банкова сметка], находяща се в ТБ БАНКА ДСК АД BIC STSABGSF за сумата от 288148.30 лв.; банкова сметка [банкова сметка], находяща се в ТБ БАНКА ДСК АД BIC STSABGSF за сумата от 288148.30 лв.; банкова сметка [банкова сметка], находяща се в ТБ М. Ю. АД (МКВ Unionbank) BIC CBUNBGSF за сумата от 288148.30 лв.; банкова сметка [банкова сметка] ,находища се в ТБ ТЪРГОВСКА БАНКА Д АД BIC DEMIBGSF за сумата от 288148.30 лв.; банкова сметка [банкова сметка], находища се в ТБ Ю. И ЕФ Д. БЪЛГАРИЯ АД BIC VPBVBGSF за сумата от 288148.30 лв.; банкова сметка [банкова сметка], находища се в ТБ ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА BIC UBBSBGSF за сумата от 288148.30 лв.; банкова сметка [банкова сметка], находища се в ТБ ТБ И. АД BIC IORTBGSF за сумата от 288148.30 лв.; банкова сметка [банкова сметка], находища се в ТБ СТОПАНСКА И ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА BIC BU1BBGSF за сумата от 288148.30 лв.; банкова сметка [банкова сметка], находища се в ТБ А. БАНКА- кл. С. BIC CRBABGSF за сумата от 288148.30 лв. Приложени по делото са Запорни съобщения.

На 11.04.2016 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. №С 160022-022-0003837/11.04.2016 г., с което е наложен запор върху притежаваните от лицето ценни книги: всички безналични ценни книжа притежавани от длъжника, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар. До Централен Депозитар е изпратено Запорно съобщение /ЗС/ с изх. №С 160022-120-0000243/ 11.04.2016г. Върху запорното съобщение на 18.04.2016 г. е отбелязано, че Длъжникът не притежава безналични ценни книжа, регистрирани в Централен Депозитар АД, поради което запорът не може да бъде наложен.

В хода на изпълнителното производство, от длъжника е постъпила молба на 08.06.2022 г., за отписване на основание чл. 173, ал.1, предл. първо ДОПК на всички публични задължения на дружеството, предмет на изпълнителното дело, с изключение на задълженията на дружеството по Акт за установяване на задължения по декларация №285/09.06.2020 г. на [община]. Твърди се, че същите са погасени по давност на основание чл.171, ал.1 ДОПК, тъй като в продължение на 5 години по отношение на тези задължения не са се осъществили факти от хипотезата на чл.172, ал.2 ДОПК, обуславящи прекъсването на погасителната давност.

С Разпореждане с изх. №С220022-137-0007120/24.06.2022г., издадено от Н. М.-

публичен изпълнител при ТД на НАП С., на основание чл. 226, ал. 1 от ДОПК е разпоредено: По ИД/ №22120000444/ 2012г. не прекратява поради изтекла погасителна давност събирането на вземания в общ размер на 153 487,53 лв., подробно описани в табличен вид в акта.

На 27.06.2022 г. е издадено и Разпореждане за частично прекратяване на производството по принудително изпълнение съгласно чл.225 от ДОПК с изх. №С220022-035-0274028/27.06.2022 г., с което на основание чл.225, ал.1, т.7, вр. чл.168, т.3 ДОПК е разпоредено частично прекратяване на производството по изпълнителното дело за вземания в размер на 4 413,77 лв. по изпълнителни титули, подробно описани в акта.

Дружеството „Омакс Груп“ ООД е оспорило по административен ред с жалба до Директора на ТД на НАП- С. Разпореждане с изх. №С220022-137-0007120/24.06.2022г. и Разпореждане с изх. №С220022-035-0274028/27.06.2022 г.

С обжалваното в настоящото производство Решение №ПИ-279/21.07.2022 г., издадено от директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. /ТД на НАП- С./, е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Разпореждане изх. № С220022-137-0007120/24.06.2022 г. и Разпореждане с изх. №С220022-035-0274028/27.06.2022 г., издадени от Н. М. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП С.. Решаващият орган е възприел изцяло мотивите на публичния изпълнител за разпоредения отказ, като е посочил, че в конкретния случай, във връзка със събирането на описаните в разпореждането задължения в размер на 153 487, 53 лв., отнасящи се за период 2011 г.- 2015 г., са наложени обезпечителни мерки, чието действие спира давността, съгласно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК. В тази връзка, в случая е приложима общата 10-годишна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, която по отношение на процесните публични задължения не е изтекла. В допълнение се излага, че към момента не е налице нито едно от изброените основания в чл. 225, ал. 1 от ДОПК.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима- подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 268 ДОПК и след изчерпване на възможността за обжалване по административен ред.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съобразно изискванията за това по чл. 266, ал. 1 във връзка с чл. 267, ал. 1 от ДОПК, директора на компетентната териториална дирекция, в случая на ТД на НАП– С.. Решението е в предвидената от закона форма и е мотивирано– съдържа фактически и правни основания за неговото издаване– наименование на органа, който го издава, наименование на акта, адресат, разпоредителна част, определяща правата и задълженията на адресата, срокът и реда за обжалване и подпис на физическото лице, персонализиращо административния орган.

Съдът не констатира допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при издаването на обжалвания акт.

При преценка на материалната законосъобразност на решението, съдът взе предвид следното:

Между страните няма спор по фактите, а именно че срещу дружеството-жалбоподател е образувано Изпълнително дело /ИД/ №22120000444/2012г. за

принудително събиране на публични държавни вземания в размер на 3 879,24 лв. към 31.01.2012г. Няма спор, че задълженията не са платени.

Спорът е правен и е относно погасени ли са по давност публичните задължения, посочени в искането на жалбоподателя, по повод на което е образувано административното производство.

В разпоредбата на чл. 168 от ДОПК лимитативно са изброени способите за погасяване на публичните задължения, един от които е и изтичането на давностен срок.

Следва да бъде отбелязано, че в ДОПК няма легално определение на понятието давност и то следва да се използва от понятието за давност, дадено в гражданското право. Погасителната давност представлява период от време, определен от закона, през който субективното право на кредитора не е погасено или казано иначе – не са настъпили юридически факти, които да погасят субективното право на вземане на кредитора. Погасителната давност като юридически факт (разбиран като бездействие на кредитора или ненастъпване на други погасителни обстоятелства) не погасява правото на кредитора, а поражда материалното право на длъжника да откаже изпълнение, което е насочено към кредитора. Сроковете в крайна сметка създават дисциплина в гражданския оборот, тъй като стимулират кредиторите да упражняват правото си на вземане и допринасят за установяването на обективната истина. От друга страна, неприлагането на служебното начало при давността, дава възможност неблагоприятните й последици да зависят от волята на длъжника (той може и да отрече да се възползва от изтеклата придобивна давност). Общ принцип в прилагането на института на погасителната давност е, че с погасяването на едно вземане по давност не отпада дългът, а възможността за неговото принудително събиране. Предявяването на възражение за изтекла давност е право на длъжника, което той може да не упражни, а да изплати доброволно погасеното по давност задължение. В обратната хипотеза - при изтекла погасителна давност и след позоваване на този юридически факт, е налице основание за прекратяване на действията по принудителното изпълнение на публично държавно вземане от страна на публичния изпълнител. От гледна точка на данъчното право и на ДОПК, давността е период от време, с изтичането на който се преклудира правото на държавата да събере едно вземане.

В ДОПК изрично е уредена давността, като кодексът конкретизира въпросите, свързани със спирането и прекъсването ѝ. Общият режим на давността, свързана с публичните вземания, е уреден в чл. 171-174, дял IV на ДОПК "Събиране на публични вземания". Съгласно разпоредбата на чл.171 от ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичане на 5- годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10- годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността /ал. 2, изр. 1 от чл. 171 ДОПК/.

В разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ДОПК са регламентирани хипотезите, в които давността спира, а именно, когато е започнало производство по установяване на публичното вземане- до издаването на акта, но за не повече от една година; когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; когато актът, с който е определено

задължението, се обжалва; с налагането на обезпечителни мерки; когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Публичният изпълнител е приел, че е налице хипотезата на чл. 172, ал. 1, т. 5 от кодекса, според която давността спира с налагането на обезпечителни мерки.

В конкретния случай, във връзка със събирането на публичните задължения по Изпълнително дело /ИД/ №22120000444/2012г. са издадени Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. №С160022-022-0003896/11.04.2016 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор на МПС, собственост на задълженото лице, Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. №С160022-022-0003848/11.04.2016 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в изрично посочените по-горе банки и до конкретен размер, Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. №С 160022-022- 0003837/11.04.2016 г., с което е наложен запор върху притежаваните от лицето ценни книги: всички безналични ценни книжа притежавани от длъжника, които са вписани в регистъра на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар.

Съгласно чл.195, ал.1 ДОПК подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено /ал.2/. Обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител /ал.3/.

Следва да се отбележи, че законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни марки не подлежат на разглеждане в настоящото производство, образувано по реда на чл. 268 ДОПК по жалба срещу Решение №ПИ-279/21.07.2022 г. на директора на ТД на НАП С.. Постановлението подлежи на самостоятелно обжалване в срока и по реда на чл. 197 ДОПК. По делото няма данни посочените постановления за налагане на ПНОМ да са били оспорени, респ. отменени. При това, правното действие на постановлението за обезпечение не е обвързано с надлежното му връчване на длъжника. Връчването е от значение само относно възможността длъжникът да оспори постановлението (чл. 121, ал. 2, вр. чл. 197, ал. 1 ДОПК). Оспорването е по реда на чл. 197 ДОПК и според ал. 6 "изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му". Съгласно чл. 202, ал. 1 от ДОПК запорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като той се смята наложен от часа в деня на връчване на съобщение на банката. Така в следствие на връченото съобщение на посочената в ПНОМ търговска банка, обезпечителната мярка е наложена и поражда своите правни последици. Аналогичен е случая с наложения запор върху посоченото МПС. В случая по делото са ангажирани запорни съобщения, чието връчване е удостоверено по надлежния ред. Предвид това са неоснователни доводите, че ПНПОМ не са наложени реално.

Неоснователен е аргумента, че с постановление за налагане на заповед върху моторно превозно средство с изх. № С160022-022-0003896/11.04.2016г. са посочени 74 публични задължения, изпълнението на които се обезпечават чрез налагане на мярката, а в разпореждане № С220022-137-0007120/24.06.2022г., с което публичният изпълнител е отказал да отпише като погасени по давност публичните задължения са посочени 174 публични задължения. В тази ПНПОМ са описани в табличен вид задълженията на длъжника по изпълнително основание, докато в разпореждането от 24.06.2022 г. са детайлизирани освен по вид документ и № /графа 4, 5/, по вид задължение /графа 3/ и по дати /графа 6/, например една и съща данъчна декларация е посочена няколко пъти, като са разбити подробно по дати съответния вид задължение /Фонд ДО, НЗОК, ДДФЛ, Фонд ДЗПО и др./.

Досежно Разпореждане за частично прекратяване на производството с изх. №С220022-035-0274028/27.06.2022 г., следва да се отбележи, че със същото публичният изпълнител е разпоредил отписване поради изтекла погасителна давност на задължения на дружеството- жалбоподател в размер на 4 413,77 лв., предмет на изпълнителното производство, поради което е налице произнасяне относно материалноправната последица от изтичане на погасителната давност. Предвид всичко изложено до тук, настоящият съдебен състав намира, че е изпълнена хипотезата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК за спиране на давността по отношение на процесните публични вземания, доколкото спрямо същите са наложени обезпечителни мерки. Към настоящия момент не е изтекла и абсолютната 10-годишна давност.

По гореизложените съображения съдът приема, че оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон, а жалбата, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

Предвид изхода от делото в полза на НАП следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. § 2 от ДР на ДОПК вр. чл. 37, ал. 1 ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от горното, Административен съд София - град, III-то отделение, 73-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Омакс Груп“ ООД, ЕИК-[ЕИК] срещу Решение № ПИ-279/21.07.2022 г. на директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. /ТД на НАП- С./.

ОСЪЖДА „Омакс Груп“ ООД, ЕИК-[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: